

Naučím sa:**Hriech**

Už vieme, čo je božia milosť, vieme, ako ju možno získať, teraz si povieme o tom, akým spôsobom jeho milosť strácame. Skutok, ktorým strácame božiu milosť nazývame hriešny skutok, a jeho vykonaním strácame stav milosti (čiastočne, alebo úplne) a dostávame sa do stavu hriechu.

26. Čo je hriech?

Hriech je vedomé a dobrovoľné porušenie Božieho zákona.

Ako tomu rozumieť?

- A) hovoríme o **porušení Božieho zákona** – ide predovšetkým o zákon *Desatora božích prikázaní* a *Najvyššieho zákona*, ktorý nám dal Ježiš Kristus (Milujte sa navzájom, ako som vás ja miloval). Preto je veľmi dôležité, aby sme tieto zákony ovládali (vedeli ich naspamäť), rozumeli im a vedeli ich aj ostatným vysvetliť...
- B) toto *porušenie* Božieho zákona musí byť:
1. **vedomé** – to znamená, že *viem, čo robím*. Ak robím niečo vedome, tak si musím uvedomovať, čo konám – v prípade hriechu (ktorý je vždy zlom) – teda musím vedieť rozlíšiť, čo je dobré a čo zlé; a to, čo je zlé – napriek tomu, že viem že je to zlé – to urobím. Vedome konať zlo teda znamená: **viem, že je to zlé a napriek tomu to robím**.
 2. **dobrovoľné** – ak robím niečo dobrovoľne, znamená to, že *ma to toho nik a nič nenúti*.

27. Čo je ťažký hriech?

Hriech je vedomé a dobrovoľné porušenie Božieho zákona v ťažkej veci. Ťažkým hriechom strácame milosť posväcujúcu.

Už vieme čo je hriech. V tejto novej definícii pribudlo na konci to zvláštne „**v ťažkej veci**“. Čo je táto ťažká vec? Aby sme vedeli sami posúdiť, čo je a čo nie je tou *ťažkou vecou*, je dôležité poznať *Desatoro božích prikázaní*. V nich sám Boh hovorí o tom, čo je tým **ťažkým, veľkým zlom**, ktorého sa my ľudia vo vzťahoch k Bohu, k druhým ľuďom, i k sebe samému dopúšťame.

Práve preto, že sa jedná o spáchanie veľkého zla, teda ním popierame našu lásku k Bohu, či ľuďom, ťažký hriech nás oberá o všetku božiu milosť, ktorá nás posväcuje a pomáha nám v denných situáciách.

V stave ťažkého hriechu **nesmiem prijímať sviatosti živých** (Eucharistiu, birmovanie, pomazanie chorých, manželstvo, kňazstvo). Môžem prijať len sviatosti mŕtvych (krst, pokánie). Ale keďže my sme už pokrstení, tak nám ostáva už len tá jediná – sviatosť pokánia (sv. spoveď). **Preto vždy, keď nejaký veriaci spácha ťažký hriech, musí sa najskôr vyspovedať, ak chce prijímať ostatné sviatosti!** A ako uvidíme, medzi ťažký hriech patrí napríklad aj *vedomé a dobrovoľné vynechanie účasti na sv. omši v nedeľu a v prikázané sviatky!*

28. Čo je ľahký hriech?

Hriech je vedomé a dobrovoľné porušenie Božieho zákona v ľahkej veci. Ľahkým hriechom strácame milosť pomáhajúcu.

Už asi tušíte – ľahkou vecou je teda zlo, ktoré nie je ťažké, veľké, ale od neho ľahšie, menšie. Ak som v stave ľahkého hriechu, to mi nezabraňuje prijímať sviatosti živých. pred ich prijatím si však musím vzbudiť ľútosť nad spáchanými hriechmi.

29. Čo je pokušenie?

Pokušenie je navádzanie na hriech.

Hriech väčšinou nespáchame sami od seba. Boli sme stvorení na Boží obraz a na jeho podobu. Teda je v nás veľa dobrého. Niečo sa v tom božom obraze v nás ale pokazilo, a preto podliehame sile zla. Ak nám niekto, alebo niečo *našepkáva* čo zlé máme urobiť, toto našepkávanie, navádzanie na zlo, voláme pokušenie.

Pokúšaní môžeme byť tromi spôsobmi:

1. **diablom** – diabol nenávidí ľudí, a preto je jeho najväčšou radosťou, ak zničí, alebo aspoň naruší, ich lásku voči Bohu. Vie totiž, že ak človek Boha miluje a dodržiava jeho zákon, bude po svojej smrti spasený – teda bude žiť naveky v tej radosť pochádzajúcej z lásky medzi človekom a Bohom. Túto možnosť diabol navždy stratil, človek sa pre ňu ale ešte stále môže rozhodnúť. A preto nás diabol nenávidí a chce nám ublížiť... Preto nás pokúša.
2. **svetom** – svet ako taký stvoril Boh, stvoril ho krásny a dobrý. Potom ho dal ľuďom do správy, ale my sme tomuto svetu ublížili, nespravovali sme ho správne, dobre. Urobili sme vo svete veľa zlého. Toto naše zlo ostáva vo svete a pri kontakte s ním, môžeme byť pokúšaní urobiť rovnaké zlo, s akým sa vo svete stretneme: napr. vyhodit' odpadky len tak na zem a nie do odpadkového koša, lebo „*aj ten ujo predou mnou to tak urobil*“...
3. **ľuďmi** – aj ľudia vedia pokúšať na zlé. Najčastejšie je to medzi chlapcami, ktorí sa na spáchanie nejakého zla doslova *huckajú*. Majú pocit, že ak to zlo spravia, sú už veľkí chlapi, niečo znamenajú, nie sú *mäkkí*... Pravdou je ale opak – správny chlap sa chová vždy zodpovedne, a zodpovedné je zlu sa vyhýbať a konať dobro! Ale to neznamená, že by takéto pokúšanie na zlo nerobili aj dievčatá, robia. Síce v menej nápadnej forme, ale často krátko s väčšími a dlhodobejšími následkami.

Pokúšaním na zlo vyvolávame pohoršenie. A Pán Ježiš nás varoval: **Beda človekovi, skrze ktorého pohoršenie prichádza!** (Mt 18, 7b)

30. Čo je dedičný hriech?

Je to hriech, ktorý sme zdedili po prarodičoch Adamovi a Eve. Zmýva sa prijatím sviatosti krstu. Následkom dedičného hriechu je smrť, choroby, bolesť a pod.

Dedičný hriech je síce **náš vlastný, ale nie osobný**. Zložité, že? Ale keď sa nad tým na chvíľu zamyslíš, zistíš, že zas nie až tak veľmi...

Náš vlastný znamená, že ho vlastníme, máme ho. A to od narodenia, nakoľko sa z človeka na človeka prenáša plodením. Máme ho, teda je náš. A čo je naše to vlastné – preto o dedičnom hriechu hovoríme, že je náš vlastný...

Ale nie je to *náš osobný hriech*, to znamená, že sme ho my osobne nespáchali, nespravili. Kde sa teda vzal, ak sme ho my nespravili? Odpoveďou je súčasne názov tohto hriechu – zdedili sme ho. Preto ho voláme **dedičný**. Teda je to hriech, ktorý sme síce my osobne nespáchali, ale má na nás vplyv, podliehame jeho účinkom (smrť, bolesť, choroby), lebo sme ho zdedili.

Dedičný hriech je možné zmyť len sviatosťou krstu! Preto je v našej Cirkvi zvyk krstiť už malé deti, aby sme z nich zmyli škvrnu dedičného hriechu.